

[Finansministeren.]

satsen foreslås forhøjet fra 35 til 40 under hensyn til, at den samlede indkomstskat af personer i de fleste af landets kommuner nu beregnes med omkring 40 pct. af indkomstbeløb, der ligger på statsskatteskalaens første trin — det såkaldte proportionalsskattestræk. Samtidig foreslås bofradraget forhøjet fra 25.000 kr. til 36.000 kr. Denne forholdsvist store forhøjelse må ses på baggrund af, at bofradraget ikke som personfradraget pristalsreguleres hvert år.

Samtidig foreslås det at forhøje de tre beløbsgrænser, der er afgørende for, om et dødsbo skal indkomstbeskattes. Også disse beløbsgrænser har været uændret siden 1970. Det drejer sig om grænsen for boets aktiver ved dødsfaldet, der foreslås forhøjet fra 200.000 kr. til 270.000 kr., om grænsen for boets nettoformue ved dødsfaldet på 150.000 kr., der foreslås sat op til 200.000 kr., og endelig om grænsen for formuen ved boets afslutning, der foreslås hævet fra 180.000 kr. til 240.000 kr. Disse forhøjelser tilsigter først og fremmest at hindre, at stadig flere mindre dødsboer bliver indkomstskattepligtige som følge af den almindelige prisudvikling. De foreslåede ændringer i indkomstskatten af dødsboer skal efter lovforslaget anvendes, når dødsfaldet er sket efter den 31. december 1973.

Hvis de foreslåede ændringer i formuebeskatningen skal tages i betragtning ved beregningen af den foreløbige formueskat for 1974, er det nødvendigt, at de er fastsat senest den 17. oktober 1973.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til folketingets hurtige og velvillige behandling.

Jeg skal endvidere tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring af selskabsskatteloven, lov om særlig indkomstskat m. v. og lov om beskatning ved sammenlutning af aktieselskaber m. v. (Ændring af beskatningsprocenterne m. v.)*.

Lovforslaget er et led i de foranstaltninger, som indgår i regeringens spareplan af 21. marts 1973. Det går ud på en skærpelse af selskabsbeskatningen. De forskellige skattesatser foreslås forhøjet, og det skattefri bundfradrag — „indkomstfradraget“ — som ydes ved beskatningen af aktieselskaber og brugsforeninger, foreslås afskaffet. I gen-

nemsnit vil der for de forskellige former for selskaber og foreninger, som er omfattet af selskabsskatteloven, blive tale om en skatteforhøjelse på omkring 18 pct.

Selskabernes skattesatser har ligget på samme niveau i de sidste 10 år, når bortses fra skatteåret 1965-66, hvor man som en engangsforeteelse forhøjede skatten med 20 pct. Da skattefradragetsreglen blev afskaffet med virkning fra og med skatteåret 1968-69, nedsatte man selskabsskattelovens skattesatser netop så meget, at det hidtidige beskatningsniveau kunne bibeholdes. Indkomstskatten for aktieselskaber har siden da udgjort 36 pct. af den del af den skattepligtige indkomst, der overstiger „indkomstfradraget“, og dette udgør halvdelen af den skattepligtige indkomst, dog højst $2\frac{1}{2}$ pct. af aktiekapitalen.

På baggrund af de stigninger, der i samme 10 års periode har været i de øvrige skatter og afgifter, ikke mindst stigningerne i den almindelige indkomstskat for personer, kan det ikke længere være rimeligt at fortsætte med en uændret selskabsskat. Ganske vist beskattes den del af selskabsindkomsten, der udloddes som udbytte, ikke alene med aktieselskabsskat. Aktionærerne betaler desuden personlig indkomstskat af deres udbytteindtægt. Den del af selskabsindkomsten, der bliver henlagt i selskabet, beskattes derimod alene med aktieselskabsskat. Den nu foreslåede forhøjelse må ses som udtryk for et ønske om at skabe mere balance mellem personbeskatningen og selskabsskatten af den indkomst, der opspares i selskaberne.

Ved den foreslåede forhøjelse af selskabsskatten mener regeringen i øvrigt at kunne imødegå en del af de transaktioner af forskellig art, der i de senere år er foretaget med sigte på at omgå de høje personskatter. At komme disse såkaldte legale skatteunddragelser til livs er et af målene med regeringens skattepolitik. Disse hensyn spillede afgørende ind, da man sidste år forhøjede den særlige indkomstskat til 50 pct., og de samme hensyn ligger bag det nu fremsatte forslag om en højere selskabsskat.

Sammenlignet med de fleste andre vest-europæiske lande vil Danmark selv med den nu foreslåede 40 pct. selskabsskat ligge med en endog særdeles lempelig beskatning. Der er derfor ingen grund til at tro, at den foreslåede forhøjelse skal få nogen mærkbar

[Finansministeren.]

negativ virkning for de danske selskabers konkurrencemæssige stilling i forhold til udlandet.

Forhøjelsen skal efter forslaget gælde første gang for skatteåret 1974-75. Det betyder, at indkomsten fra og med indkomståret 1973 vil blive beskattet på grundlag af de foreslåede skattesatser. Betalingen af de højere selskabsskatter vil blive påbegyndt i november måned 1975.

Hvad merprovenuet angår, kan jeg sige, at det for finansåret 1974-75 anslås at ville blive på omkring 300 mill. kr. Heraf vil de 45 mill. kr. imidlertid tilfalde kommunerne som andel af selskabsskatten.

Det er regeringens hensigt at søge gennemført en skærpelse af beskattningen af de erhvervsdrivende selvejende institutioner såsom foreninger, legater og stiftelser. Meningen er, at institutionernes skattepligt skal udvides, således at den kommer til at omfatte indkomst, der i dag ikke betales skat af. Efter gældende regler betaler institutionerne kun skat af indkomsten ved såkaldt erhvervsmæssig virksomhed, og bl. a. renter af obligationer, pantebreve og gældsbreve samt indskud i banker (for så vidt der ikke er tale om renter af driftskapital) anses ikke for erhvervsmæssig indtægt.

Også for sparekasserne må der efter regeringens mening gennemføres en skatteskærpelse. Sparekasserne er efter den gældende selskabsskattelov kun skattepligtige af indtægten ved drift, udlejning eller bortforpagtning af fast ejendom eller anden erhvervsvirksomhed. De betaler derimod ikke skat af overskuddet ved den almindelige statutmæssige virksomhed.

Den udvidede skattepligt for institutionerne og sparekasserne er under forberedelse i finansministeriet, idet det er meningen, at der skal kunne lovgives herom i indeværende folketingsår.

Hermed skal jeg anbefale det nu fremsatte lovforslag til en hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Socialministeren (Eva Gredal): Herved tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om offentlig sygesikring. (Kiropraktisk behandling).

Forslaget er en genfremsættelse af det

lovforslag, der blev fremsat i folketingsåret 1972-73, 2. samling, tillæg A. sp. 5831, og folketingets forhandlinger sp. 4043 og 5189.

Lovforslaget går ud på, at sygesikringen med den sædvanlige statsrefusion på 35 pct. af udgifterne yder tilskud til kiropraktisk behandling, når den udføres af kiropraktorer, der er godkendt af Dansk Kiropraktor-Råd, og uden at der stilles krav om henvisning fra læge.

Under 1. behandling af lovforslaget blev det bl. a. fremført, at det ikke er uden betænkelighed at give offentligt tilskud til kiropraktorer, der ikke er offentligt autoriserede, og at det ikke synes rimeligt, at en fagorganisation autoriserer på statens vegne.

Jeg vil hertil bemærke, at regeringen fortsat er af den opfattelse, at der ikke er grundlag for at gennemføre en autorisationsordning, da kiropraktorerens uddannelse foregår i udlandet og langt overvejende varetages af ikke-læger. I øvrigt hører spørgsmålet om autorisation under indenrigsministeriet. Dansk Kiropraktor-Råds godkendelse af kiropraktorer kan ikke betragtes som en autorisation på det offentlige vegne, men giver en rimelig sikkerhed for de behandlinger, hvortil der ydes offentligt tilskud, idet godkendelsen gives af personer, der er specialister på området, og efter faste retningslinier, hvori bl. a. indgår en vurdering af pågældendes uddannelse.

Det blev tillige under drøftelsen i folketinget anført, at der er den risiko ved lovforslaget, at der opbygges to forskellige lægesystemer ved siden af hinanden. Jeg er klar over, at der med dette lovforslag foreligger en nydannelse, men jeg er tillige af den opfattelse, at det på det foreliggende område har været nødvendigt med en forsøgsordning for at komme videre, idet lægerne jo fortsat ikke ønsker at henvise patienter til kiropraktisk behandling, og at det vil være ønskeligt at få erfaringer med henblik på en senere endelig ordning inden for dette område.

I øvrigt kan jeg henvise til, hvad jeg har sagt i første fremsættelse. Mine bemærkninger er citeret i Folketingstidende 1972-73 sp. 4043.

Forslaget blev af tidsmæssige grunde ikke færdigbehandlet. Som ikrafttrædelsestidspunkt foreslås stadig 1. april 1974.